

смела проговорити о ономе што се одиграло јутрос, — знала је да ће све поврх њене главе.

Домаћин је лично на мрачно небо, набијено громом и муњама: пропао му најсигурнији жирант најнесигурнијег дужника.

Нико се не усуди да наруши ћутање.

Чим он устаде, Шура оде у салон. Спусти се на канабе и заплака.

— Зашто, зашто не пише?...

Сва очајна, подиже главу и погледа око себе.

Како јој дође досадна та велика, накинђурена, начичкана гостинска соба! Наслоњаче, ћилими, цвеће, сточићи, јастучићи са свим могућим шарама, слике... А колико је некада волела тај тихи кут, — њено уточиште у кући. Дође, тако, сама увече, месечина се једва пробија кроз густе завесе. Шура се завали у нежну кадифу, и сања, сања... А доле — чини јој се далеко негде — деру се и туку деца. Мајка грди служавку. А Шура, у милој самоћи, заборавља да је ученица... занесе се... гради кулу за кулом — док је одједном резак, непријатан глас не тргне из слатких сањарија.

— Шуро! Хајде да се вечера!

Она полако силази и увек јој је до плача у такве минуте. Зашто? Ни сама не зна.

Зачуше се кораци. Она убриса сузе и седе за клавир. Уђе мајка. Присуство друге особе — макар и свог рођеног — претвори нежну тугу у безразложну срцбу према целом свету.

— Сети ли се најзад и тога?

Шура баци ноте.

— Оставите ме на миру! Нећу да свирам.